

Arrest

nr. 240 006 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te hebben, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 12 december 2018.

1.2. Verzoekers worden gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') op 22 maart 2019, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 10 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') in hoofde van beide verzoekers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 2 oktober 2019 wordt de Raad op de hoogte gebracht van het feit dat de commissaris-generaal de beslissingen van 10 april 2019 intrekt.

1.5. Op 29 november 2019 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, J.A.S.C., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Puerto Rico (departement Meta). U bent geboren op 27 juni 1991. Op 19 juli 2015 huwde u met R.M.L.S. (CG X).

U woonde in Puerto Rico tot daar in 2000 een gewapend conflict uitbrak, waarop u naar Villavicencio (departement Meta) verhuisde. In 2009 vond u werk op een boerderij in La Uribe (departement Meta). U werkte hier anderhalf jaar toen het u begon door te dringen dat deze boerderij in handen was van de FARC, een gewapende groepering. U verliet deze boerderij en trok naar uw oom in Villavicencio. Hij regelde werk voor u op een andere boerderij. Op een dag zag u daar iemand die u herkende van op de boerderij in La Uribe. Zijn bijnaam was 'El Flaco'. U stopte uit veiligheidsoverwegingen uw activiteiten op deze boerderij. Het was toen 2013 en u had hier in totaal drie jaar gewerkt. U ging vervolgens aan de slag in de bouwsector in Villavicencio. Daar was u tot 2015, toen u werk vond in Puerto Rico, meer bepaald op de boerderij waar uw vader ook al werkte.

Midden juni 2018 ontving u een telefoontje van iemand die eiste dat u zich naar een welbepaalde plek zou begeven. U ging hier niet op in en vertelde dit ook niet aan uw vrouw. Begin september 2018 werd u aangesproken door twee mannen die naar de boerderij waren gekomen. Ze vroegen u waarom u niet was ingegaan op hun eis. U zei dat u van niets wist. Ze zeiden dat ze behoorden tot de autodefensas, een paramilitaire groepering, en wilden dat u zich zou aanmelden op een welbepaalde plek. In paniek trok u naar uw buur. Hij werkte als informant voor de autodefensas. U legde hem de situatie uit, waarop hij de kamer verliet. Hij kwam terug en raadde u aan niet naar die plek te gaan. El Flaco, die bij u op een boerderij werkte in 2009, was immers overgestapt van de FARC naar de autodefensas en had aan de autodefensas gezegd dat u lid was van de FARC. U besepte dat ze u zouden vermoorden, waarop u met uw vrouw de boerderij verliet en naar uw oom reed. Van daaruit namen u en uw vrouw onmiddellijk de bus en reisden door naar Villavicencio, waar jullie nog vijftien tot twintig dagen ondergedoken leefden vooraleer Colombia te verlaten. Jullie verlieten op 14 november 2018 per vliegtuig Colombia en reisden, met een transit in Madrid, naar België. Jullie kwamen aan op 15 november 2018 en dienden op 12 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia, waar u vreest te worden vermoord door de autodefensas.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie originele paspoorten, identiteitskaarten, uw rijbewijs, een huwelijksakte, documenten in verband met de studies van uw vrouw en bewijzen van goed gedrag en zeden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met een paramilitaire groepering. U verklaart dat deze paramilitaire groepering, de autodefensas, u beschuldigen van samenwerking met de FARC. Het is evenwel onduidelijk waarom ze u hiervan zouden beschuldigen. U verklaart dat u anderhalf jaar op een boerderij werkte, tot u besepte dat ze in handen was van de FARC, en dat u vervolgens stopte met werken in 2010. Een man die lid was van de FARC zou u herkend hebben op een andere boerderij, waar u tot 2013 werkte, en hij zou diegene zijn die uw naam doorgaf aan de autodefensas. Hij zou overgestapt zijn van de FARC naar deze groepering (CGVS, p.5 – 6). Dit alles verbaast. U verklaart immers dat u deze man na 2013 niet meer zag, waardoor het bevreemdend is dat u dan plots in 2018 met dergelijke beschuldiging te maken zou hebben gekregen (CGVS, p.11). Bovendien geeft u aan dat u als landbouwer instond voor het vee en instond voor het transport tussen boerderijen. Dat een simpele landbouwer zou beschuldigd worden van lidmaatschap bij de FARC, en dit zonder enige aanleiding, is weinig aannemelijk. U verklaart verder dat het uw buurman was die u zei dat de autodefensas u zochten omdat ze u beschuldigen van samenwerking met de FARC. Hij wist dit omdat hij lid was van de autodefensas en hen van informatie voorzag, gaat u verder (CGVS, p.11). Dat een lid van de autodefensas dergelijke info met u zou delen, is echter zeer opmerkelijk.

Verder is de voorgestelde gang van zaken niet bepaald logisch te noemen. U verklaart dat men u opbelde met de eis om op een welbepaalde plaats te komen opdagen maar dat u dit negeerde (CGVS, p.5). In een streek waar volgens u tal van mensen worden ontvoerd en vermoord zou men eerder kunnen verwachten dat u dergelijk telefoontje serieus neemt en veiliger oorden opzoekt (CGVS, p.12). U verklaart dat u drie maanden later benaderd werd door twee mannen met de vraag waarom u geen gehoor gaf aan hun telefoontje. Ze zouden u opnieuw hebben gevraagd naar een welbepaalde locatie te gaan (CGVS, p.6). Deze verklaring raakt kant noch wal. Immers, mogelijks nog opmerkelijker dan het feit dat ze drie maanden zouden wachten om u te benaderen, is dat ze u niet onmiddellijk meenamen toen ze u zouden hebben opgezocht. Gezien u geen gehoor gaf aan het beweerde telefoontje, wisten ze maar al te goed dat u op de vlucht kon slaan. Verder is het opvallend dat u van dit telefoontje geen enkele melding maakte bij de DVZ toen u de kans kreeg om over uw beweerde problemen te praten. Uw verklaring dat u dit wel gezegd heeft en dat de tolk zou hebben aangegeven dat dit ook zo in uw verklaring stond, is maar moeilijk te geloven (CGVS, p.12).

Uw vrouw blijkt verder bitter weinig op de hoogte van de problemen die u verklaart te hebben gekend. Zo heeft ze geen weet van een telefoontje dat u zou hebben ontvangen van uw belagers, opnieuw een zeer opvallende vaststelling (CGVS R. M. L. S., p.3). Of u al werd benaderd vooraleer die twee mannen naar de boerderij kwamen, kan zij niet zeggen (CGVS R.M.L.S., p.2). U verklaart dat uw belagers na uw vertrek nog vaak langskwamen, in de laatste weken zelfs twee tot drie keren per week (CGVS, p.9). Gevraagd aan uw vrouw of haar schoonfamilie nog benaderd werd, moet ze opvallend genoeg het antwoord schuldig blijven. Evenmin kan zij zeggen of die personen nog naar de boerderij zijn gekomen (CGVS R.M.L.S., p.5). Men kan verwachten dat uw vrouw dergelijke zaken zou weten, indien ze werkelijk hebben plaatsgevonden. Daar eindigt haar gebrekkige kennis evenwel niet. Uw vrouw weet ook niet of de mannen die u zouden benaderd hebben gemaskerd waren. Hoewel ze zou weten dat u naar een specifieke plek moest gaan, kan ze, in tegenstelling tot u, niet zeggen waar exact u dan moest zijn. De naam van de buur die connecties zou hebben met de autodefensas en die u zou hebben geïnformeerd, kent ze verder niet (CGVS R.M.L.S., p.4). Dat uw vrouw dusdanig slecht op de hoogte is van uw asielrelaas, is opnieuw een aanwijzing dat deze beweerde problemen in werkelijkheid niet hebben plaatsgevonden.

Aanvankelijk verklaart uw vrouw dat u begin september werd aangesproken door deze twee mannen. Gevraagd wanneer in september, wijzigd uw vrouw haar verklaringen door te stellen dat het september of oktober moet geweest zijn, om uiteindelijk te stellen dat het begin oktober was (R.M.L.S., p.6). Bij de DVZ sprak ze nog over september (vragenlijst CGVS R.M.L.S., vraag 3.5). Dat uw vrouw niet met zekerheid kan zeggen wanneer de beweerde feiten plaatsvonden, een half jaar na jullie vertrek uit Colombia, is opnieuw opmerkelijk. Bovendien wordt uw vrouw geconfronteerd met een foto op haar facebookpagina waarop ze te zien is in een restaurant (zie administratief dossier). Deze foto blijkt te zijn genomen op 21 oktober 2018, volgens uw vrouw twee dagen voor haar verjaardag die valt op 24 oktober (R.M.L.S., p.6). Haar verklaring als zouden jullie begin oktober gevlucht zijn en hierna ondergedoken hebben geleefd tot jullie vertrek uit Colombia, valt hiermee in duigen.

Verder wordt gewezen op de vaststelling dat uw paspoort werd afgeleverd op 3 oktober 2018 en dat van uw vrouw op 4 september 2018 (zie administratief dossier). Deze documenten werden volgens u uitgereikt voor de beweerdde bedreigingen (CGVS, p.8), wat dan ook lijkt te bevestigen dat u omwille van geheel andere motieven het land verliet. U ontkent dit door te stellen dat u van plan was een nicht te gaan bezoeken in de Verenigde Staten (CGVS, p.8). Hier kan niet het minste geloof aan worden gehecht. U noch uw vrouw weten deze nicht bij naam te noemen, een eerste vaststelling die uw verklaring ondermijnt (CGVS, p.8 & R.M.L.S., p.5). Gevraagd wat de vereisten waren voor een visum voor de VS, antwoordt u dit niet te weten. De prijs noch de geldigheid van een visum zijn u gekend. U verklaart van plan te zijn geweest naar de Amerikaanse ambassade in Bogota te gaan, doch weet u niet te zeggen waar in Bogota de ambassade dan wel gelegen is (CGVS, p.8 & 9). Dergelijke vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u een paspoort ging halen om op reis te gaan naar een nicht in de VS, maar dat jullie in werkelijkheid reeds de intentie hadden om naar België te reizen vooraleer u uw beweerdde problemen ondervond.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs en huwelijksakte bevestigen jullie identiteit en jullie huwelijk. Deze elementen worden niet betwist. Documenten in verband met studies en bewijzen van goed gedrag en zeden tonen aan dat uw vrouw studeerde en lijken aan te tonen dat jullie in Colombia geen crimineel verleden hebben. Dergelijke zaken worden niet in twijfel getrokken doch bieden deze geen ondersteuning voor jullie beweerdde problemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster, L.S.R.M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Villavicencio (departement Meta). U bent geboren op 27 juni 1991. Op 19 juli 2015 huwde u met S. C., J.A. (CG 18/22517).

Uw man werd voor jullie vertrek uit Colombia benaderd door twee mannen van de autodefensas, een paramilitaire groepering. Uw man werd door hen beschuldigd van samenwerking met de FARC, een gewapende rebellengroepering. Dit omdat hij in het verleden, vooraleer hij u kende, werkte op een boerderij die in handen was van de FARC. Uw man diende zich ergens aan te melden. Hij deed dit niet maar vluchtte daarentegen met u weg.

Jullie vluchtten naar Villavicencio, waar jullie nog zo'n twintig dagen ondergedoken leefden vooraleer Colombia te verlaten. Jullie verlieten op 14 november 2018 Colombia en reisden per vliegtuig naar België, met een transit in Madrid. Jullie kwamen in België aan op 15 november 2018 en dienden op 12 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia, waar u vreest te worden vermoord door de autodefensas.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw man volgende documenten neer: jullie originele paspoorten, identiteitskaarten, het rijbewijs van uw man, een huwelijksakte, documenten in verband met uw studies en bewijzen van goed gedrag en zeden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Hoewel tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dd. 22 maart 2019 bleek dat u zwanger bent, vormde dit geen enkel probleem om het persoonlijk onderhoud door te laten gaan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat u zich bij uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de elementen die door uw man (S. C., J. A.; CG18/22517) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende elementen aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

"Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met een paramilitaire groepering. U verklaart dat deze paramilitaire groepering, de autodefensas, u beschuldigden van samenwerking met de FARC. Het is evenwel onduidelijk waarom ze u hiervan zouden beschuldigen. U verklaart dat u anderhalf jaar op een boerderij werkte, tot u besepte dat ze in handen was van de FARC, en dat u vervolgens stopte met werken in 2010. Een man die lid was van de FARC zou u herkend hebben op een andere boerderij, waar u tot 2013 werkte, en hij zou diegene zijn die uw naam doorgaf aan de autodefensas. Hij zou overgestapt zijn van de FARC naar deze groepering (CGVS, p.5 – 6). Dit alles verbaast. U verklaart immers dat u deze man na 2013 niet meer zag, waardoor het bevreemdend is dat u dan plots in 2018 met dergelijke beschuldiging te maken zou hebben gekregen (CGVS, p.11). Bovendien geeft u aan dat u als landbouwer instond voor het vee en instond voor het transport tussen boerderijen.

Dat een simpele landbouwer zou beschuldigd worden van lidmaatschap bij de FARC, en dit zonder enige aanleiding, is weinig aannemelijk. U verklaart verder dat het uw buurman was die u zei dat de autodefensas u zochten omdat ze u beschuldigden van samenwerking met de FARC. Hij wist dit omdat hij lid was van de autodefensas en hen van informatie voorzag, gaat u verder (CGVS, p.11). Dat een lid van de autodefensas dergelijke info met u zou delen, is echter zeer opmerkelijk.

Verder is de voorgestelde gang van zaken niet bepaald logisch te noemen. U verklaart dat men u opbelde met de eis om op een welbepaalde plaats te komen opdagen maar dat u dit negeerde (CGVS, p.5). In een streek waar volgens u tal van mensen worden ontvoerd en vermoord zou men eerder kunnen verwachten dat u dergelijk telefoontje serieus neemt en veiliger oorden opzoekt (CGVS, p.12). U verklaart dat u drie maanden later benaderd werd door twee mannen met de vraag waarom u geen gehoor gaf aan hun telefoontje. Ze zouden u opnieuw hebben gevraagd naar een welbepaalde locatie te gaan (CGVS, p.6). Deze verklaring raakt kant noch wal. Immers, mogelijks nog opmerkelijker dan het feit dat ze drie maanden zouden wachten om u te benaderen, is dat ze u niet onmiddellijk meenamen toen ze u zouden hebben opgezocht. Gezien u geen gehoor gaf aan het beweerde telefoontje, wisten ze maar al te goed dat u op de vlucht kon slaan. Verder is het opvallend dat u van dit telefoontje geen enkele melding maakte bij de DVZ toen u de kans kreeg om over uw beweerde problemen te praten. Uw verklaring dat u dit wel gezegd heeft en dat de tolk zou hebben aangegeven dat dit ook zo in uw verklaring stond, is maar moeilijk te geloven (CGVS, p.12).

Uw vrouw blijkt verder bitter weinig op de hoogte van de problemen die u verklaart te hebben gekend. Zo heeft ze geen weet van een telefoontje dat u zou hebben ontvangen van uw belagers, opnieuw een zeer opvallende vaststelling (CGVS R.M.L.S., p.3). Of u al werd benaderd vooraleer die twee mannen naar de boerderij kwamen, kan zij niet zeggen (CGVS R.M.L.S., p.2). U verklaart dat uw belagers na uw vertrek nog vaak langskwamen, in de laatste weken zelfs twee tot drie keren per week (CGVS, p.9). Gevraagd aan uw vrouw of haar schoonfamilie nog benaderd werd, moet ze opvallend genoeg het antwoord schuldig blijven. Evenmin kan zij zeggen of die personen nog naar de boerderij zijn gekomen (CGVS R.M.L.S., p.5). Men kan verwachten dat uw vrouw dergelijke zaken zou weten, indien ze werkelijk hebben plaatsgevonden. Daar eindigt haar gebrekkige kennis evenwel niet. Uw vrouw weet ook niet of de mannen die u zouden benaderd hebben gemaskerd waren. Hoewel ze zou weten dat u naar een specifieke plek moest gaan, kan ze, in tegenstelling tot u, niet zeggen waar exact u dan moest zijn. De naam van de buur die connecties zou hebben met de autodefensas en die u zou hebben geïnformeerd, kent ze verder niet (CGVS R.M.L.S., p.4). Dat uw vrouw dusdanig slecht op de hoogte is van uw asielaanspraak, is opnieuw een aanwijzing dat deze beweerde problemen in werkelijkheid niet hebben plaatsgevonden.

Aanvankelijk verklaart uw vrouw dat u begin september werd aangesproken door deze twee mannen. Gevraagd wanneer in september, wijzigd uw vrouw haar verklaringen door te stellen dat het september of oktober moet geweest zijn, om uiteindelijk te stellen dat het begin oktober was (R.M.L.S., p.6). Bij de DVZ sprak ze nog over september (vragenlijst CGVS R.M.L.S., vraag 3.5). Dat uw vrouw niet met zekerheid kan zeggen wanneer de beweerde feiten plaatsvonden, een half jaar na jullie vertrek uit Colombia, is opnieuw opmerkelijk. Bovendien wordt uw vrouw geconfronteerd met een foto op haar facebookpagina waarop ze te zien is in een restaurant (zie administratief dossier). Deze foto blijkt te zijn genomen op 21 oktober 2018, volgens uw vrouw twee dagen voor haar verjaardag die valt op 24 oktober (R.M.L.S., p.6). Haar verklaring als zouden jullie begin oktober gevlucht zijn en hierna ondergedoken hebben geleefd tot jullie vertrek uit Colombia, valt hiermee in duigen.

Verder wordt gewezen op de vaststelling dat uw paspoort werd afgeleverd op 3 oktober 2018 en dat van uw vrouw op 4 september 2018 (zie administratief dossier). Deze documenten werden volgens u uitgereikt voor de beweerde bedreigingen (CGVS, p.8), wat dan ook lijkt te bevestigen dat u omwille van geheel andere motieven het land verliet. U ontkent dit door te stellen dat u van plan was een nicht te gaan bezoeken in de Verenigde Staten (CGVS, p.8). Hier kan niet het minste geloof aan worden gehecht. U noch uw vrouw weten deze nicht bij naam te noemen, een eerste vaststelling die uw verklaring ondermijnt (CGVS, p.8 & R.M.L.S., p.5). Gevraagd wat de vereisten waren voor een visum voor de VS, antwoordt u dit niet te weten. De prijs noch de geldigheid van een visum zijn u gekend. U verklaart van plan te zijn geweest naar de Amerikaanse ambassade in Bogota te gaan, doch weet u niet te zeggen waar in Bogota de ambassade dan wel gelegen is (CGVS, p.8 & 9). Dergelijke vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u een paspoort ging halen om op reis te gaan naar een nicht in de VS, maar dat jullie in werkelijkheid reeds de intentie hadden om naar België te reizen vooraleer u uw beweerde problemen ondervond.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs en huwelijksakte bevestigen jullie identiteit en jullie huwelijk. Deze elementen worden niet betwist. Documenten in verband met studies en bewijzen van goed gedrag en zeden tonen aan dat uw vrouw studeerde en lijken aan te tonen dat jullie in Colombia geen crimineel verleden hebben. Dergelijke zaken worden niet in twijfel getrokken doch bieden deze geen ondersteuning voor jullie beweerde problemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 62, lid 2 van de Vreemdelingenwet. Zij ontwikkelen het middel als volgt:

"De bestreden beslissingen zijn wat de weigering van de vluchtelingenstatuut betreft identiek aan de beslissingen van 9.4.2019. Verzoekers roepen aldus dezelfde argumenten in. De inhoud van hun verzoekschrift van 10.5.2019 (stuk 4) moet aldus beschouwd als zijnde hiermee helemaal hernomen. In wezen lieten en laten verzoekers gelden: (1) Dat de veiligheidssituatie in het departement Meta extreem gespannen is, en dat het geweld er spectaculair toeneemt; (2) Dat ze in Colombia niet over een veilige hervestigingsalternatief beschikken; (3) Dat verzoeker een kleine landbouwer was, wat hem uiterst kwetsbaar maakte. Zijn profiel is trouwens het vierde risicoprofiel dat in de richtlijnen van het UNHCR hernomen wordt; (4) Dat hij bovendien, naast de bedreigingen die hij van de paramilitairen ontving, ook door de FARC afgeperst werd, aangezien hij hen de "vacuna" moest betalen; (5) Dat de tegenstrijdigheden in hun verhaal betwist worden doordat: a. De tolk vaak moeilijkheden met de vertaling van Colombiaanse woorden had, wat de nota's van het onderhoud niet volledig betrouwbaar

maakt; b. Verzoeker een zeer nauwe band met zijn buurman had, namelijk: "Vooreerst stelt het Commissariaat-Generaal niet te begrijpen waarom de buurman van de echtgenoot van verzoekster, die lid is van de Autodefensas, de echtgenoot van verzoekster zou informeren dat de Autodefensas haar echtgenoot zoeken. Haar echtgenoot had echter een bijzondere band met deze buurman, die hij van kinds af kende. In Puerto Rico, waar haar echtgenoot is geboren, werd hij opgevoed door zijn ouders op een boerderij. Zijn buurman apprecieerde haar echtgenoot alsof hij een van zijn eigen kinderen was. Haar echtgenoot en de kinderen van zijn buurman zijn dan ook samen opgegroeid en hebben samen gespeeld en gestudeerd. Om deze reden deelde de man als lid van de Autodefensas deze gevoelige informatie aan de echtgenoot van verzoekster, om hem te helpen"; c. Verzoeker geen belang aan het dreigtelefoontje gehecht heeft aangezien het zijn dagelijkse realiteit uitmaakte om per telefoon afgeperst te worden; d. De Autodefensas bij hun oproepingen de kans geven aan de opgeroepen persoon vrijwillig op te dagen; e. Verzoekster niet op de hoogte van de bedreigingen was omdat haar echtgenoot haar niet wilde verontrusten; f. Verzoekers enkel omwille van de bedreigingen naar België zijn gevlucht. Betreffende de situatie in het departement Meta wensen verzoekers ook de inhoud van hun aanvullende nota van 19.7.2019 volledig te hernemen: "De aanvraag werd beoordeeld ten aanzien van het departement Meta, waar de veiligheidsproblematiek zo ernstig is, dat tegenpartij besliste dat Bogota voor de aanvraag tot subsidiaire bescherming als een binnenlands hervestigingsalternatief beschouwd moet worden. Impliciet betekent dit dat er in het departement Meta een situatie van gewapend conflict plaatsvindt, waar het blind geweld zo zwaar is dat er een risico in hoofde van alle burgers bestaat. Verzoeker leefde lang in een dorp dat, zelfs naar de normen van het departement Meta, uitzonderlijk gevoelig is, namelijk La Uribe. Uit het document "Análisis cartográfico del posconflicto en el departamento del Meta" (stuk 1, <https://repository.oim.org.co/bitstream/handle/20.500.11788/17851Meta.pdf?sequence=1&isAllowed=y>), van de regering van het departement Meta, blijkt dat La Uribe precies de plaats is geweest waar het secretariaat van het FARC (de leiding van het FARC) op verschillende sleutelmomenten geïnstalleerd was, namelijk tijdens de vredesgesprekken van 1982 en tussen 1998 en 2002. La Uribe en zijn omgeving waren in Colombia de "rode zone", ofwel de zone onder controle van de guerrilla bij uitstek".

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, c), 48/5, § 3 en 62, lid 2 van de Vreemdelingenwet. In een eerste onderdeel wijzen verzoekers er op dat in de beslissingen van 9 april 2019 het CGVS oordeelde dat zij over een binnenlands vestigingsalternatief in Bogota beschikten en dat dit betekent dat het CGVS oordeelde dat er voor hen in hun streek van herkomst een reëel risico in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet was. Volgens verzoekers oordeelt het CGVS nu dat er geen nood aan subsidiaire bescherming bestaat, maar dit keer zonder zich uit te spreken over het bestaan van een binnenlands vestigingsalternatief. Zij stellen dat dergelijk verschil in appreciatie van de nood aan bescherming redelijkerwijze enkel kan uitgelegd worden door een verbetering van de veiligheidssituatie. Zij wijzen er evenwel op dat dergelijke verbetering niet blijkt uit de COI Focus van 13 november 2019, wel integendeel en citeren de samenvatting van de COI Focus en volgende paragraaf op pagina 37 van de COI Focus: "In veel van de gemeentes waar de FARC-EP een sterke invloed had, is de veiligheidssituatie na de demobilisatie van de guerrillagroep opnieuw verslechterd. Dit is ook het geval in gemeentes in de departementen Cacicuetâ, Meta en Putumayo. Nieuwe en oude gewapende groepen strijden er om territorium, onderwerpen de bevolking en zetten hen aan tot illegale en corrupte praktijken" en dat in grote delen van het departement de aanwezigheid van de Colombiaanse staat een louter militaire aanwezigheid is (p. 23).

Zij stellen dat de bestreden beslissingen het departement Meta zelfs niet vermelden zodat het tenminste artikel 48/4, § 2, c) en 62 § 2 van de Vreemdelingenwet schendt en dat bovendien uit de COI Focus blijkt dat in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict dat burgers aan een reëel risico blootstelt.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers volledigheidshalve aan dat zijn niet over een redelijk vestigingsalternatief beschikken in Bogota en hernemen hierbij de argumenten die in hun aanvullende nota ontwikkeld werden. Zij citeren artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en betogen vervolgens dat de richtlijnen van het UNHCR over Colombia stellen dat de redelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief aan de hand van de criteria opgesomd op pagina's 53 en 54 van deze richtlijnen moeten onderzocht worden en die door verzoekers ook geciteerd worden. Zij stellen dat geen van deze punten in de bestreden beslissingen besproken werden en dus gebrekkig gemotiveerd zijn en bespreken vier punten die noodzakelijk zijn om de redelijkheid van het vestigingsalternatief te beoordelen als volgt:

"a) the safety and security situation in the proposed area of relocation

Uit het COI Focus van 2018 blijkt dat: « En 2016, 30 % des homicides sont survenus à Bogota, Medellin, Cali et Barrancquilla » (p.26). Zelfs volgens de meest optimistische bronnen worden elk jaar 14 moorden per 10.000 inwoners gepleegd, wat voor Colombia relatief weinig is. Volgens de Wereld Gezondheidsorganisatie is er echter, wanneer dit getal 8,8/10.000 inwoners overstijgt, sprake van een epidemie. Uit de documenten van tegenpartij zelf blijkt dat tal van criminele organisaties in Bogota actief zijn. Getuige daarvan een artikel van 23.4.2018, toegevoegd aan het administratief dossier, met als titel "Tot nu toe hebben we in 2018 27 criminele bendes ontmanteld: Penaloza". Gezien de ernst van de criminaliteit en van het geweld kan Bogota aldus niet als een veilig hervestigingsalternatief beschouwd worden.

b) the scale of internal displacement De toestand is wat dit betreft bijzonder ernstig in Colombia « La Colombie compte le nombre le plus élevé de déplacés au monde après la Syrie avec un total de 7,3 millions de personnes, soit 15 % de sa population. Le déplacement constitue un des phénomènes les plus intenses du conflit en Colombie. Depuis les accords de paix, il y a un nouveau déplacé toutes les quatre minutes, selon le directeur en Colombie du Norwegian Refugee Council (NRC). D'après l'Internal Displacements Monitoring Center (IDMC), 171.000 nouveaux déplacés ont été enregistrés en 2016. Selon le Registre unique des victimes, 54.000 nouveaux cas de déplacement forcé ont été enregistrés en 2017, ce qui représente 79 % de l'ensemble des victimes. L'UNHCR s'est inquiété en janvier 2018 de l'augmentation du nombre par rapport à janvier 2017 (une multiplication par quatre). Le nombre officiel de personnes déplacées est en-deçà de leur nombre effectif » (COI Focus 2018, p. 23) en in het bijzonder in Bogota: « Environ 78 % des personnes déplacées en Colombie vivent dans 282 des 1.122 communes du pays, avec une forte concentration dans des villes comme Bogota et Cali et leur région. 80 % vit sous le seuil de pauvreté, dont 33 à 35 % en extrême pauvreté. Les communautés indigènes et afrocolombiennes représentent 74 % des personnes déplacées en masse entre janvier 2014 et août 2016, alors qu'elles ne représentent respectivement que 3,4 % et 10,6 % de la population colombienne. Il n'existe pas en Colombie de camps pour déplacés. Ces personnes cherchent généralement refuge dans les villes et villages et vivent répartis dans la population, souvent auprès de membres de la famille ou en périphérie urbaine dans des agglomérations informelles ». (COI Focus 2018, p. 24) ; c) the living conditions of IDPs in the location Veel ontheemden leven een zeer marginaal leven in Bogota: « Bogota compte plus de vingt mille colonies illégales, investies par des personnes déplacées, selon une investigation du magazine Semana. Ces colonies varient en taille entre des bidonvilles comme San German avec environ 300 familles, et de plus petites colonies de pionniers. Beaucoup de ces bidonvilles se situent soit dans des parcs nationaux soit sur des terrains en pente. Deux mille colonies illégales ont été identifiées dans le seid district d'Usme en 2017 (où se situe San German), sur une superficie supérieure à quatre cents hectares. D'après Semana, les autorités ont identifié dix gangs qui gèrent la prise de possession illégale de terres. Les gangs profitent de l'absence de l'Etat pour falsifier des titres de propriété, corrompre les autorités, extorquer la population ou se livrer à du narco trafic. La réponse de l'Etat face à l'illégalité des colonies consiste en des raids policiers, qui ne font que disperser le problème d'après certains. Par exemple le 6 octobre 2016 à San German, cinq cents policiers accompagnés d'équipes de journalistes sont venus expulser par la force et arrêter les résidents. Des sources mentionnent que certaines de ces terres font l'objet de spéculation immobilière » (COI Focus 2018, pp. 27-28). En: "Een artikel op de website van de organisatie Open Society Foundations vraagt aandacht voor de oorlog die straatbendes, drugdealers en zelfs de politie voeren tegen mensen die op straat leven in Bogota. Een voortdurende cyclus van geweld en ontheemding heeft geresulteerd in moorden op honderden straatbewoners en daklozen in Bogota. De sterfgevallen worden vaak niet onderzocht, en door de regering gecategoriseerd als "NN", wat staat voor nunca nadie of nooit niemand. Velen onder deze daklozen zijn op straat terechtgekomen nadat ze van het platteland verdreven zijn door de conflicten tussen gewapende groepen. Gedwongen ontheemd uit deze gebieden, komen ze terecht in de stad. Nu ze daar op straat leven, krijgen ze opnieuw te maken met bedreigingen en geweld" (COI Focus 2019, p. 41). d) the possibilities for economic survival. Tegenpartij meende in de vorige beslissingen dat dit zeer marginaal leven niet het lot zou zijn van verzoekers omdat ze jonge twintigers zijn en reeds een aanzienlijke werkervaring hebben. Die redenering is echter louter hypothetisch en houdt ook weinig rekening met het feit dat verzoekers afkomstig zijn uit een zelfs naar Colombiaanse maatstaven zeer gewelddadige (en gekende) municipaliteit en voortdurend het risico lopen met het FARC geassimileerd te worden. Dit kan voor potentiële werkgevers een reden zijn om hen niet tewerk te stellen. Dit zou hen ook in bepaalde situaties aan dreigingen blootstellen. De paramilitairen en de Bacrim zijn nadrukkelijk in Bogota aanwezig en het kan zeker niet uitgesloten worden dat verzoekers, in geval van confrontatie met zulke groepen, ooit omwille van hun herkomst in zware problemen geraken. Er werd geen rekening gehouden met die specifieke eigenschap van verzoekers".

Verzoekers vragen in hoofddorde hen als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meest subsidiaire orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken aan hun verzoekschrift:

1. bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker;
2. bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster;
3. aanstelling BJB;
4. verzoekschrift van 10.5.2019.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46, § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste

fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1 van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*

bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

2.4.2. Het asielrelaas van verzoekers kan worden samengevat als volgt. Verzoekers zijn gehuwd en beiden afkomstig van het departement Meta in Colombia. Eerste verzoeker verhuisde door het gewapend conflict dat in 2000 uitbrak in Puerto Rico naar Villavicencio en begon in 2009 te werken op een boerderij waarvan hij na anderhalf jaar begreep dat zij in handen was van de FARC. Zijn oom regelde werk voor hem op een andere boerderij waar hij op een dag een man zag, "*El Flaco*" die hij herkende van op de vorige boerderij waar hij werkte. Uit veiligheidsoverwegingen stopte hij met werken in deze boerderij in 2013 en ging vervolgens werken in de bouwsector in Villavicencio tot 2015, toen hij werk vond op de boerderij in Puerto Rico waar zijn vader al werkte. Nadat hij midden juni 2018 een telefoontje ontving van iemand die hem zei dat hij zich naar een welbepaalde plaats zou begeven maar hier niet op inging, werd hij begin september 2018 aangesproken door twee mannen op de boerderij, die zeiden dat ze van de Autodefensas waren, die hem vroegen waarom hij niet was ingegaan op hun eis. Zijn buur, die als informant voor de Autodefensas werkte, raadde hem aan niet naar deze plek te gaan omdat volgens zijn inlichtingen "*El Flaco*" overgestapt was naar de Farc. Omdat hij beseftte dat ze hem zouden vermoorden, verliet hij met zijn vrouw de boerderij en reed naar zijn oom vanwaar zij de bus namen en naar Villavicencio reisden waar ze nog vijftien tot twintig dagen ondergedoken leefden vooraleer Colombia te verlaten.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder de notities van het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers, het verzoekschrift en de aangebrachte landeninformatie, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

Verzoekers stellen, wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, dat de bestreden beslissingen identiek zijn aan de ingetrokken beslissingen van 9 april 2019 en dat hun verzoekschrift van 10 mei 2019 dat gericht was tegen de nu ingetrokken beslissingen van 9 april 2019 hiermee moet beschouwd worden als helemaal hernomen. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift van 10 mei 2019 van tweede verzoekster als stuk 4 aan het verzoekschrift in het huidige beroep wordt toegevoegd, dat uit laatstgenoemd verzoekschrift kan worden afgeleid dat onder meer de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd en dat hierin een poging wordt ondernomen om de "*zogenaamde tegenstrijdigheden*" te verklaren of weerleggen.

Aangezien dit verzoekschrift als stuk aan het verzoekschrift in het huidige beroep werd toegevoegd en dat dit laatstgenoemde verzoekschrift wat de zogenaamde tegenstrijdigheden de verklaringen in het verzoekschrift van 10 mei 2019 in verkorte vorm herneemt, worden de erin opgenomen argumenten door de Raad betrokken bij de beoordeling van de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen.

Waar verzoekers algemeen opwerpen dat de tolk vaak moeilijkheden had met de vertaling van Colombiaanse woorden en hieruit concluderen dat daardoor de nota's van het onderhoud niet volledig betrouwbaar zijn, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat de tolk vaak problemen had met de vertaling van Colombiaanse woorden. Zo bevestigt eerste verzoeker bij het begin van het persoonlijk onderhoud dat hij de tolk goed begrijpt. De tolk geeft op het einde van het persoonlijk onderhoud weliswaar aan, met betrekking tot een brief die door eerste verzoeker werd neergelegd, dat hij zich vergist zal hebben nu hij in het begin van het onderhoud verzoekers verklaring hierover vertaalt als "*Dan heb ik ook een openbaar bevel mee, van het dorp waaruit ik moest vertrekken*" (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoeker, p. 2) terwijl, gevraagd naar verdere toelichting op het einde van het onderhoud, verzoeker verklaart "*Neen, gaat over openbare orde. Niet dat ik het dorp moest verlaten. Er wordt gezegd dat in het dorp vele farc aanwezige waren, of groepen van drugstraffikanten, dat staat erin*" (p. 13). Dit is evenwel het enige element dat tijdens het persoonlijk onderhoud gecorrigeerd werd door de tolk. Verder blijkt niet uit eerste verzoekers antwoorden op de gestelde vragen dat de tolk zijn verklaringen niet accuraat zou hebben vertaald of dat zijn verklaringen verkeerd zouden zijn weergegeven.

Eerste verzoeker maakte enkel met betrekking tot de tolk bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gewag van de mogelijkheid dat er dingen ontbraken door de vertaling, maar maakte op geen enkel moment kenbaar dat er mogelijk een probleem zou zijn met de tolk, noch liet de tolk opmerken dat hij bepaalde woorden of zinnen tijdens het gesprek niet zou hebben verstaan. Ook

tweede verzoekster verklaarde bij het begin van het persoonlijk onderhoud de tolk (met hetzelfde tolknummer als de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker) goed te begrijpen (notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 2). Verder blijkt niet uit haar antwoorden op de gestelde vragen dat de tolk haar verklaringen niet accuraat zou hebben vertaald of dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn weergegeven.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers ook niet concreet aangeven welke aspecten van hun verklaringen de tolk niet begrepen zou hebben en hoe dit ertoe geleid zou hebben dat de commissaris-generaal hun verklaringen verkeerd begrepen zou hebben, zodat verzoekers niet kunnen bijgetreden worden waar zij beweren dat de tolk vaak moeilijkheden met de vertaling van Colombiaanse woorden had en dat de notities niet volledig betrouwbaar zouden zijn.

Waar in de bestreden beslissingen geen geloof wordt gehecht aan de beweerde problemen met de Autodefensas, stelt de Raad vast dat dit voornamelijk gebaseerd is op de vaststelling dat het weinig waarschijnlijk is dat iemand met het profiel van verzoeker gezocht zou worden door de Autodefensas; dat zijn echtgenote zeer weinig blijkt te weten van de problemen van haar echtgenoot en de datum van uitgifte van hun paspoorten. Daarnaast wordt eerste verzoeker verweten dat hij het dreigtelefoontje niet vermeldde tijdens het interview bij de DVZ.

De Raad stelt vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers de problemen van eerste verzoeker met de Autodefensas niet aannemelijk hebben gemaakt.

Vooreerst maakt eerste verzoeker niet aannemelijk dat een man die eerste verzoeker niet meer had gezien sinds 2013, vijf jaar later in 2018 aan de Autodefensas zou hebben doorgegeven dat hij ooit op een boerderij werkte die in handen was van de Farc. Uit zijn verklaringen blijkt dat eerste verzoeker tot taak had vee over te brengen van de ene boerderij naar de andere en dat volgens hem ze dachten dat hij een informant van de Farc was (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoeker, p. 11). Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit zou blijken dat personen die werken op boerderijen en er verder geen leidinggevende functie hebben als potentiële informanten worden gezien door rivaliserende groepen, noch maken zij duidelijk welke informatie eerste verzoeker had kunnen doorspelen naar de Farc, nu hij geenszins actief was bij Autodefensas. De Raad stelt vast dat verzoekers dit motief in de bestreden beslissingen ongemoeid laten en dat dit steun vindt in het administratief dossier en neemt dit motief dan ook over in dit arrest.

Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker niet aannemelijk maakt dat het onwaarschijnlijk is dat de leden van Autodefensas hem kwamen opzoeken en hem verweten niet te zijn verschenen op de opgegeven plaats na het telefoontje en hem vervolgens enkel een nieuwe locatie opgaven maar hem verder ongemoeid lieten. Verzoekers verklaring dat de Autodefensas *“de kans geven aan de opgeroepen persoon vrijwillig op te dagen”* is een loutere bewering die verder niet ondersteund wordt door enige objectieve informatie inzake de *modus operandi* van de groepering. Ook de stelling in het verzoekschrift dat hij opnieuw een datum en plaats kreeg waarop hij zou moeten opdagen, onder het risico dat hij met geweld zou worden opgehaald voor deze afspraak overtuigt niet, nu dit niet verklaart waarom, indien Autodefensas hem inderdaad persoonlijk viseerden, zij hem niet meenamen op het ogenblik dat zij zich naar de boerderij begaven dan wel later die dag, nu hij een eerste oproep om naar een bepaalde plaats te komen naar eigen zeggen had genegeerd. De bewering dat op dat ogenblik twee andere werkrachten bij eerste verzoeker stonden, zou kunnen verklaren dat ze hem niet meteen meenamen, maar niet dat ze daarna zelfs geen poging ondernamen om eerste verzoeker *manu militari* op te halen. Bovendien stelt de Raad ook vast dat verzoekers verder niet aangeven wanneer precies eerste verzoeker verondersteld werd zich aan te bieden op de locatie die hem werd aangegeven (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoeker, p. 10).

Bovendien verklaart tweede verzoekster initieel dat haar echtgenoot werd aangesproken door de mannen van Autodefensas begin september, om dit daarna te wijzigen naar oktober of september en tenslotte te stellen dat het begin oktober was (notities tweede verzoekster, p. 6), terwijl haar echtgenoot verklaart dat hij eind oktober werd benaderd (notities eerste verzoeker, p. 7). In het verzoekschrift van 10 mei 2019 stelt tweede verzoekster bovendien dat zij en haar echtgenoot besloten te vluchten eind oktober, terwijl zij verklaarde dat zij ondergedoken leefde bij een vriend van haar echtgenoot onmiddellijk nadat hij benaderd was door Autodefensas en uit de foto op facebook en haar verklaringen

blijkt dat zij op restaurant haar verjaardag vierden op 21 oktober 2018. Het feit dat haar verklaringen hierover afwijken, wat de chronologie betreft, van deze van haar echtgenoot, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Dat haar echtgenoot haar niet zou hebben ingelicht om haar niet te verontrusten kan niet overtuigen. Zij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, weliswaar dat het etentje plaatsvond voordat haar man benaderd was en dat zij dan vertrokken naar haar oom, maar dat kan niet verklaren waarom zij het ogenblik van hun vlucht tijdens het persoonlijk onderhoud begin oktober situeert. De stelling in het verzoekschrift dat zij nerveus was tijdens het persoonlijk onderhoud en dat het de eerste keer was dat ze met dit soort situaties te maken kreeg, overtuigt niet, nu zij verder wel in staat bleek om op de vragen te antwoorden.

Tenslotte stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaring dat zij een paspoort voor de beweerde bedreigingen aanvroegen om een nicht in Philadelphia te gaan bezoeken ongeloofwaardig is, nu zij geen van beiden de naam kennen van deze nicht en eerste verzoeker verder ook niet op de hoogte is van de vereisten noch kostprijs van een visum voor de Verenigde Staten. De Raad stelt vast dat verzoekers dit motief in de bestreden beslissingen niet fundamenteel betwisten, nu zij zich beperken tot het herhalen van hun eerdere verklaringen en verder er enkel op wijzen dat het om een verre nicht ging zonder te argumenteren waarom dit de geloofwaardigheid van hun verklaringen hieromtrent zou herstellen.

Voor zover verzoekers verwijzen naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of asylum-seekers from Colombia”* van september 2015, stellen zij in wezen dat zij vallen binnen de in deze richtlijnen beschreven risicoprofielen van personen in beroep die hen vatbaar maken voor afpersing, met name landbouwers en kleine grondeigenaars en boeren; en dat zij een persoonlijke vrees voor hun leven hebben omwille van het beroep van eerste verzoeker en zijn vermeend lidmaatschap van de Farc. Zij wijzen er op dat volgens de UNHCR richtlijnen personen met dergelijk profiel nood kunnen hebben aan internationale bescherming omwille van hun (vermeende) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep (waarbij het niet mogelijk is voor verzoekers om afstand te nemen van hun beroep). Zij verwijzen verder naar de COI Focus van juni 2018 waaruit blijkt dat landbouwers het slachtoffer waren van blinde geweschoten tijdens een vreedevolle manifestatie in Tumaco en het jaarrapport 2017/2018 van Amnesty International waarin de organisatie eveneens vaststelt dat landbouwers een van de groepen zijn die het meest blootgesteld worden aan geweld.

De Raad wijst er vooreerst op dat nergens in de geciteerde UNHCR richtlijnen wordt aanbevolen om elke persoon met de Colombiaanse nationaliteit of elke persoon die beantwoordt aan één van de risicoprofielen die er in worden opgesomd de vluchtelingenstatus of een andere vorm van internationale bescherming toe te kennen. De Guidelines benadrukken daarentegen dat personen met dergelijke profielen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval, voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming een individueel onderzoek vereist en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat krachtens artikel 48/3, § 4 d) van de Vreemdelingenwet *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”*. Verder wijst de Raad er ook op dat, wat het behoren tot een bepaalde sociale groep als vervolgingsgrond betreft, ook de UNHCR richtlijnen specificeren dat dit slechts geldt voor zover het niet mogelijk zou zijn voor de verzoeker om zich te dissociëren van het beroep of dit zou neerkomen op het verzaken aan fundamentele basisrechten. Uit eerste verzoekers verklaringen blijkt dat hij weliswaar lange tijd in de landbouwsector en op boerderijen heeft gewerkt, maar in de periode 2013 – 2015 in Villavivencio in de bouwsector werkte en geen melding maakt van enige problemen die hij in deze periode zou hebben ondervonden van de gewapende groeperingen, zodat aangenomen kan worden dat het voor hem mogelijk is om in een andere sector dan de landbouwsector te werken.

Wat betreft eerste verzoekers vermeende lidmaatschap van de Farc, volstaat de Raad met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen dat zijn verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn, zodat verzoekers er ook niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging omwille van de toegeschreven politieke overtuiging op basis van vermeend lidmaatschap van de Farc aannemelijk te maken.

Wat de door verzoekers bij het CGVS neergelegde documenten betreft, stelt de Raad vast dat deze bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen. Hun paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs en huwelijksakte, waarvan de authenticiteit niet in twijfel getrokken wordt, bevestigen hun identiteit en huwelijk, wat niet betwist wordt. De documenten met betrekking tot de studies van tweede verzoekster en goed gedrag tonen de studies aan van tweede verzoekster en dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd in Colombia maar hebben verder geen betrekking op de door hen ingeroepen feiten en problemen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Colombia.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, en stellen omwille van hun problemen met de groepering Autodefensas voor hun leven te vrezen ingeval

van terugkeer naar Colombia, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.5.2.4.1. Verzoekers werpen op dat in de (ingetrokken) beslissingen van 9 april 2019 het CGVS oordeelde dat verzoekers over een veilig intern vestigingsalternatief beschikten en dat dit betekent dat het CGVS terecht oordeelde dat er voor verzoekers in hun regio van herkomst sprake was van een reëel risico in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aangezien in de bestreden beslissingen geoordeeld wordt dat er geen nood aan subsidiaire bescherming bestaat zonder zich dit keer uit te spreken over het bestaan van een binnenlands vestigingsalternatief, stellen verzoekers dat dergelijk appreciatieverschil enkel kan worden uitgelegd indien de veiligheidssituatie verbeterd is.

2.5.2.4.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen, op basis van de UNHCR Guidelines, de COI Focus van juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, vaststellen dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat een aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Hieromtrent stellen de bestreden beslissingen het volgende: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen*

overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>. Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.”

De Raad stelt met verzoekers vast dat het departement Meta, waar verzoekers van afkomstig zijn niet uitdrukkelijk wordt vermeld in de geciteerde paragrafen. Uit de COI Focus van 13 november 2019 blijkt evenwel overduidelijk dat het departement Meta behandeld wordt in de sectie over de zuidelijke grensregio (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus, p. 37-39), zodat kan worden aangenomen dat waar de bestreden beslissingen verwijzen naar de zuidelijke grensregio de genoemde departementen, waaronder Meta, hierin begrepen zijn, wat ook blijkt uit de door verzoekers geciteerde samenvatting die is opgenomen in de COI Focus.

Vooreerst benadrukt de Raad, zoals hierboven uiteengezet, dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over de volheid van bevoegdheid beschikt, waardoor het geschil in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Verder is de Raad, door de devolutieve kracht van het beroep niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Bovendien kan *in casu*, uit het niet uitdrukkelijk vermelden van het departement Meta niet besloten worden tot een schending van artikel 62 § 2 van de Vreemdelingenwet nu met de verwijzing naar de zuidelijke grensregio in de bestreden beslissingen de situatie in het departement Meta impliciet doch zeker in rekening werd gebracht.

2.5.2.4.3. Ook blijkt hieruit geen schending van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers stellen dat uit de COI Focus blijkt dat er in het departement sprake is van een gewapend conflict dat de burgers aan een reëel risico blootstelt en voor zover zij hieruit afleiden dat elke burger louter door zijn of haar aanwezigheid in het departement Meta een reëel risico lopen op ernstige schade omwille van *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*, stelt de Raad het volgende vast.

De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren (*“COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Hoewel algemeen genomen de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien verbeterde, kan niettemin gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punten 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die

voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10).

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10). De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Colombia"* van september 2015).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Verschillende bronnen aangehaald in de COI Focus stellen dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

ICG stelt dat gewapende groepen de bewegingsvrijheid van gemeenschappen in toenemende mate beperken en dat de meest kritieke situatie stelt zich in Chocó, waar inheemse en Afro-Colombiaanse gemeenschappen slechts over een zeer beperkte bewegingsvrijheid beschikken te het midden van het conflict tussen de ELN en AGC. Van januari tot juni 2019 zijn volgens de schatting van UNOCHA 11.932 personen het slachtoffer van confinement in Colombia (gedefinieerd als het volledig beperken van de bewegingsvrijheid van burgers, vergelijkbaar met opsluiting, zie COI Focus 2019, p. 16). Vooral de departementen Nariño, Chocó en Norte de Santander worden getroffen door deze ernstige vorm van beperking van de bewegingsvrijheid (COI Focus 2019, p. 18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van AfroColombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen dergelijk risicoprofiel hebben.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40). In Medellín zijn volgens Colombia Reports ongeveer 240 verschillend gangs aanwezig met meer dan 5.000 leden. Volgens het Internal Displacement Monitoring Center zijn criminele bendes in de perifere buurten van de stad actief waar hun acties zorgen voor ontheemding.

Verder is het aantal moorden in Medellín gestegen sinds 2015, voornamelijk vanwege een escalerende oorlog tussen bendes verbonden met de Oficina de Envigado en hun paramilitaire rivalen, de AGC, die bendes in het westen van de stad controleren (COI Focus 2019, p. 43). In Cali zijn volgens een recent auditrapport van UNODC 182 groepen aanwezig die gelinkt zijn aan illegale en criminele structuren met verschillende niveaus van organisatie. Verder opereren vanuit Cali criminele structuren die tentakels hebben in andere regio's van het land. Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal IDP's, algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Hoewel Cali praktisch een dubbel percentage moorden haalt vergeleken met het nationale gemiddelde zijn de moordcijfers voor Cali in 2017 en 2018 de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt (COI Focus 2019, p. 44).

Meer specifiek met betrekking tot het departement Meta in de zuidelijke grensregio, waarvan verzoekers afkomstig zijn, registreert volgens de COI Focus de database Monitor 43 gewelddadige incidenten in Meta tussen 1 januari en 23 september 2019 met 36 slachtoffers, waaronder 14 slachtoffers van antipersoonsmijnen en geïmproviseerde explosieven, 6 slachtoffers van doelgerichte moorden en 8 slachtoffers van bedreigingen en intimidatie (COI Focus 2019, p. 39). Verder stelt de COI Focus in de samenvatting ook dat *“een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers. Er is sprake van een toename van acties door de openbare strijdkrachten tegen de gewapende groepen en een daling van het aantal confrontaties tussen gewapende groepen onderling. Het aantal doelgerichte moorden neemt toe, incidenten van gedwongen ontheemding nemen af. Incidenten van confinement ten gevolge van de gewapende confrontaties nemen toe”* (COI Focus 2019, p. 60).

Volgens hun verklaringen werd eerste verzoeker geboren in Puerto Rico tot daar in 2000 een gewapend conflict uitbrak en hij naar Villavicencio verhuisde en tussen 2009 en 2013 in La Uribe op een boerderij werkte. Tussen 2013 en 2015 werkte hij in de bouwsector in Villavicencio, huwde in 2015 met tweede verzoekster en werkte daarna op een boerderij in Puerto Rico. Voor zover verzoekers aanvoeren dat eerste verzoeker lang in La Uribe woonde en dat La Uribe en zijn omgeving in Colombia de rode zone (zone ofwel de zone onder controle van de guerilla bij uitstek) waren en dat daar het secretariaat van de Farc gevestigd was tijdens de vredesgesprekken van 1982 en tussen 1998 en 2002; brengen zij geen informatie aan waaruit zou blijken dat de mate van geweld er hoger zou zijn dan in andere delen van Meta en stelt de Raad vast dat zij voor hun vertrek uit Colombia in Puerto Rico en Villavicencio woonden.

De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat ten gevolge van het gewapend conflict in de geciteerde regio's in Colombia, waaronder Meta, in de genoemde periode een beperkt aantal slachtoffers te betreuren vielen en dat het overgrote deel van de gewelddadige incidenten in onder meer de zuidelijke grensregio doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur zijn. De Raad kan de commissaris-generaal dan ook bijtreden waar hij stelt dat het (crimineel) geweld in Colombia in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld (COI Focus 2019, p. 20-22). Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd. Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt vast dat verzoekers ter staving van hun stelling verwijzen naar dezelfde landeninformatie als degene waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd, maar niet concreet aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer accuraat zou zijn noch dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Verzoekers tonen hiermee geenszins aan dat het geweld in Colombia en Meta actueel een zodanig hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Meta louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat, waar verzoekers opwerpen dat er voor hen geen intern vluchtalternatief bestaat in Colombia, uit bovenstaande analyse blijkt dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk hebben gemaakt. Het onderzoek van het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief is slechts relevant indien is komen vast te staan dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in een bepaald deel van het land van nationaliteit aannemelijk maken. *In casu* is dit niet het geval. Verder wijst de Raad er op dat de intrekking de impliciete of uitdrukkelijke rechtshandeling is waarbij de administratieve overheid de beslissing die zij heeft genomen *ab initio* tenietdoet. Zoals het geval is voor de vernietiging van rechtshandelingen, werkt de intrekking *ex tunc* terug en wordt de betrokken rechtshandeling geacht niet te hebben bestaan. Vermits door de intrekking de beslissingen van 10 april 2019 definitief uit het rechtsverkeer zijn verdwenen, kan de Raad geen rekening meer houden met hun inhoud zodat verzoekers zich niet dienstig op de motivering in deze ingetrokken beslissingen kunnen beroepen om impliciet vast te stellen dat het CGVS van oordeel was dat verzoekers nood hadden aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET